

Sigiliul episcopal

Preasfinția Sa*
Garland F. Byers, Jr., J.D., D.D.‡
Episcop pentru Neamuri, prin mandat apostolic

Sigiliul este semnul personal al Episcopului. El este pus pe scrisorile, pe scrierile și pe documentele sale și stă în fruntea acestei slujiri a Cuvântului.

Un sigiliu propriu ține de multă vreme de slujirea de episcop. Încă din primele secole, creștinii sigilau cu inele-sigiliu care purtau embleme creștine; Clement Alexandrinul, scriind în jurul anului 200 d.Hr., îi sfătuia pe credincioși ca sigiliile lor să poarte „un porumbel, sau un pește, sau o corabie mânată de vânt, sau o liră muzicală ... sau o ancoră de corabie”.[1] Până în secolul al XII-lea devenise obicei statornicit al episcopilor din întreaga Biserică să poarte un sigiliu propriu.[2] Un asemenea sigiliu arată în imagini lucrurile cele mai importante pentru episcop și i le aduce aminte de-a lungul întregii sale slujiri.

Tot așa este și cu acest sigiliu. Fiecare element al lui are o semnificație personală pentru Episcop în propria sa chemare la Hristos. În spatele lui se află o poveste; această poveste nu este istorisită aici, dar este cunoscută Episcopului și îi aparține. Semnificația fiecărui element este expusă mai jos, împreună cu Scripturile pe care se întemeiază.

CUPRINS

Crucea de aur Razele de lumină Sfânta Scriptură Fulgerele Balaurul Globul pământesc

Crucea de aur

În centrul sigiliului se află crucea lui Isus Hristos. Acolo a biruit El moartea și a câștigat viața veșnică pentru toți cei care cred în El. Prin patimile, răstignirea, moartea și învierea Sa, El a plătit datoria păcatului pe care omul o avea față de Dumnezeu de la căderea din grădina Edenului.

> *„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...”*
>
> Romani 5:12

> *„El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați.”*
>
> 1 Petru 2:24

Crucea este semnul acestei biruințe. Pe ea Hristos „a șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, ... pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce” (Coloseni 2:14–15). Făgăduința crucii este viața fără sfârșit: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Crucea vestește de asemenea că cei care cred în El au câștigat deja această biruință:

> *„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?... Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!”*
>
> 1 Corinteni 15:55, 57

Ei vor împărăți cu El în veci, în Împărăția Lui: „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El” (2 Timotei 2:12) și „vor împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 22:5).

Crucea este de aur pentru a arăta că ea îl curățește pe creștin. Sângele lui Isus este ca un foc care lămurește: „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Așa cum aurul este curățit în foc, tot așa creștinul este curățit de orice păcat. Despre Domnul este scris: „El va fi ca focul topitorului ... El va

ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul" (Maleahi 3:2–3).

Uneori creștinii trec prin încercări și necazuri. Acestea trebuie privite ca aurul încercat în foc, pentru ca cei care rămân credincioși crucii să aibă viața veșnică:

> *„În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos."*
>
> 1 Petru 1:6–7

> *„Dar El știe ce cale am urmat și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul."*
>
> Iov 23:10

Domnul Însuși sfătuiește: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești" (Apocalipsa 3:18). El le făgăduiește celor credincioși: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții" (Apocalipsa 2:10).

Razele de lumină

Razele de lumină care strălucesc din spatele crucii înseamnă că crucea este lumina lumii. Domnul a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții" (Ioan 8:12).

Razele mai înseamnă că cei care Îl urmează pe Hristos sunt fii ai luminii. „Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii" (Ioan 12:36). „Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului" (1 Tesaloniceni 5:5). „Odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii" (Efeseni 5:8).

Creștinii trebuie să fie o lumină pentru lume, fiecare dintre ei o rază a acestei lumini:

> *„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri."*
>
> Matei 5:14–16

Ei fac aceasta primind prezența Duhului Sfânt și lăsând Duhul care este în ei să strălucească prin viața lor. Atunci lumina adevărului strălucește din viața lor, iar viața lor devine o jertfă vie: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească" (Romani 12:1). Atunci ceilalți îi pot privi pe creștini și pot vedea că ei sunt altfel, „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume" (Filipeni 2:15). Creștinii sunt lumina lumii pentru că Îl urmează pe Lumina lumii, pe omul Isus Însuși, care este Hristosul.

Sfânta Scriptură

Sfânta Scriptură este regula și călăuza credinței, Cuvântul fără greș al lui Dumnezeu:

> *„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."*
>
> 2 Timotei 3:16–17

Ea îi este dată creștinului ca să se folosească de ea ca de o sabie, „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu" (Efeseni 6:17):

> *„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii."*
>
> Evrei 4:12

Așa a mânuit-o Domnul Însuși. Când Isus a fost dus în pustiu, „ca să fie ispitit de diavolul", El a răspuns la fiecare ispită cu Cuvântul scris:

- „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.»” (Matei 4:4)
- „De asemenea, este scris ... «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău.»” (Matei 4:7)
- „Pleacă, Satano ... Căci este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.»” (Matei 4:10)

Atunci diavolul L-a lăsat (Matei 4:11).

Sfânta Scriptură este măsura după care creștinul își trăiește viața: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmul 119:105); „Cuvântul tău este adevărul” (Ioan 17:17). Ea rămâne în veci: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri” (Psalmul 119:89); „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:35).

Ea consemnează pentru toate timpurile cum poate credinciosul să dobândească viața veșnică: „Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:31). Și Îl slăvește pe Dumnezeu și pe singurul Său Fiu, DOMNUL și Mântuitorul nostru Isus Hristos: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39).

FULGERELE

Șuvoaiele de lumină care pornesc din Sfânta Scriptură și se încolăcesc în jurul balaurului și al lumii sunt fulgere. Ele purced din Cuvântul lui Dumnezeu și îl rănesc pe balaur. Cuvântul lui Dumnezeu este cea mai puternică forță din univers: „«Nu este Cuvântul Meu ca un foc», zice Domnul, «și ca un ciocan care sfărâmă stânca?»” (Ieremia 23:29). Scripturile vorbesc despre fulgerele Domnului care pornesc împotriva vrăjmașilor Lui: „a înmulțit loviturile trăsnetului și i-a pus pe fugă” (Psalmul 18:14); „Fulgeră și risipește pe vrăjmașii mei! Aruncă-Ți săgețile și pune-i pe fugă!” (Psalmul 144:6).

Când creștinul rostește Cuvântul lui Dumnezeu, acesta îi este dureros vrăjmașului și îl lovește ca un fulger. Când cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie, spunând: „chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău”, DOMNUL le-a răspuns:

> *„Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer. Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma.”*
>
> Luca 10:18–19

Fulgerul îl lovește pe balaurul însuși, „șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9), și îi lovește pe cei care îl urmează. El lovește în tărâmul duhovnicesc, „căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12), și în întreaga lume, unde lucrează el. Astfel sfinții „l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor” (Apocalipsa 12:11), și astfel fiecărui credincios i se făgăduiește: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7).

Balaurul

Balaurul îl simbolizează pe Satana, pe care Scriptura îl numește adesea balaur: „El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana” (Apocalipsa 20:2).

El este încolăcit în jurul lumii pentru că Scriptura arată că el este dumnezeul veacului acestuia: „... a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). Domnul l-a numit „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12:31), iar apostolul Ioan a scris că „toată lumea zace în cel rău” (1 Ioan 5:19). El ține această lume căzută în stăpânire mult mai mult decât știe sau înțelege creștinul. De la căderea din grădina Edenului, influența lui rea a pătruns în tot ceea ce întâlnește creștinul de la o zi la alta. El este „domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2:2), iar „potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

Balaurul se înalță spre cruce pentru a arăta sfidarea fățișă a diavolului față de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta arată lepădarea lui de Dumnezeu, de Hristosul Său și de toate cele sfinte, și intenția lui vădită de a se împotrivi la tot ceea ce Dumnezeu a pus în mișcare de la începutul timpurilor. Mai presus de toate, arată intenția lui de a nimici omenirea, făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:27). Despre el Domnul a spus: „El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu

este adevăr" (Ioan 8:44). „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos" (Apocalipsa 12:17).

El stăruie în această sfidare, împreună cu oastea lui apostată și cu oamenii răi din lume care îl urmează, până când va fi aruncat în iazul de foc, împreună cu toți cei care îl urmează, așa cum consemnează cartea Apocalipsei:

> *„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor."*
>
> Apocalipsa 20:10

> *„Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!"*
>
> Matei 25:41

Globul pământesc

Globul are propria sa semnificație, deosebită de cea a balaurului încolăcit în jurul lui. El este pământul, creația lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune" (Geneza 1:31).

Pământul i-a fost dat omului prin mandat dumnezeiesc:

> *„Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.» "*
>
> Geneza 1:28

> *„Cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor."*
>
> Psalmul 115:16

Omul a pierdut această stăpânire când nu a ascultat de Dumnezeu în grădina Edenului și a mâncat din rodul oprit: „blestemat este acum pământul din pricina ta" (Geneza 3:17).

Hristos le porunceşte ucenicilor Săi să asculte de El: „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). El i-a trimis pe apostolii Săi la toate neamurile:

> *„Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit.”*
>
> Matei 28:19–20

I-a trimis pentru ca această lume să fie răscumpărată şi pusă din nou în rânduială cu Dumnezeu, iar omul să stăpânească pământul aşa cum a voit Dumnezeu de la început. Căci făptura însăşi „va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:21).

Rugăciunea Domnească vorbeşte despre aceasta: „Vie Împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ” (Matei 6:10). Prin aceste cuvinte Isus Însuşi declară că Dumnezeu voieşte ca pământul să fie readus la rânduiala pe care a voit-o El de la început. Restaurarea lui înseamnă că diavolul, Satana, a fost înfrânt prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin jertfa Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos. Atunci „Împărăţia lumii a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Hristosului Său. Şi El va împărăţi în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15). Cei răscumpăraţi vor spune: „şi ei vor împărăţi pe pământ” (Apocalipsa 5:10).

Acest simbol de pe sigiliu îi aminteşte fiecărui creştin datoria de a face ca Împărăţia lui Dumnezeu să se arate pe pământ. Isus a propovăduit: „Pocăiţi-vă, căci Împărăţia cerurilor este aproape” (Matei 4:17), şi i-a trimis pe ucenicii Săi să spună: „Împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat de voi” (Luca 10:9). Unde este Isus de faţă, acolo este de faţă şi Împărăţia. Aşa va fi în ziua biruinţei Lui asupra balaurului, când omul va stăpâni din nou pământul aşa cum a voit Dumnezeu de la început.

Norii de furtună şi apele învolburate

Norii de furtună reprezintă vântul, care aici este Duhul Sfânt. Domnul Însuşi a asemănat Duhul cu vântul: „Vântul suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul, dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8). La Cincizecime, Duhul a venit cu „un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic” (Faptele apostolilor 2:2). La început, „Duhul lui Dumnezeu Se mişca pe deasupra apelor” (Geneza 1:2).

Când creştinul se foloseşte de Cuvântul lui Dumnezeu şi fulgerul îi loveşte în duh pe şarpe şi pe cei care îl urmează, Duhul Sfânt se mişcă asemenea unui vânt sfânt şi unei furtuni. Această mişcare zguduie înseşi

apele pământului, căci „Glasul Domnului răsună pe ape, Dumnezeul slavei face să bubuie tunetul: Domnul este pe ape mari” (Psalmul 29:3). Întregul pământ este atins de credința credinciosului în Cuvântul lui Dumnezeu și de faptul că el se folosește de acesta ca de o sabie. Când este folosit cum se cuvine, Duhul Sfânt se mișcă în slavă, putere și stăpânire. Așa a fost în Biserica primară: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Faptele apostolilor 4:31).

Norii de furtună și apele învolburate îi răspund creștinului: faptului că el se folosește de Cuvântul lui Dumnezeu și faptului că el cheamă Duhul Sfânt în credința în Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru. Domnul Însuși „a certat vântul și a zis mării: «Taci! Fără gură!» Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare”, iar ucenicii Lui se întrebau: „Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul, și marea?” (Marcu 4:39, 41). El a făgăduit aceeași putere celor care cred:

> *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare» și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”*
>
> Marcu 11:23

Așadar, deși se spune că lumea zace sub stăpânirea diavolului, Cuvântul lui Dumnezeu biruiește. El îi dă creștinului putere asupra a ceea ce omul i-a cedat lui Satana prin căderea din grădina Edenului. Prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin sângele scump și jertfa lui Isus Hristos și prin puterea Lui, credinciosul este readus la locul care i se cuvine. Când el rostește cuvântul dumnezeiesc al Scripturii, pământul însuși răspunde, iar Duhul Sfânt este mijlocul acestui răspuns. Duhul dă putere rugăciunii creștinului: „Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8:26). Duhul dă putere și poruncilor pe care el le rostește în Duhul, chiar și asupra a ceea ce fusese pierdut, atât de mare este slava lui Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru: „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:14).

Scriptura consemnează cuvintele Domnului Însuși: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). Cei care cred în Hristos au acces la această putere prin sângele scump al Mielului și prin credința lor în El.

Culorile: câmpul albastru și bordura de aur

Câmpul albastru este cerul. De la început, omul și-a ridicat privirea spre cer când vorbea cu Dumnezeu: „La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuiești în ceruri” (Psalmul 123:1). Domnul i-a învățat pe ucenicii Săi să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău” (Matei 6:9).

Albastrul reprezintă tărâmurile cerești în care intră creștinul prin rugăciune și cerere. Acolo este tronul lui Dumnezeu: „Așa vorbește Domnul: «Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele!»” (Isaia 66:1). Acest tron este nevăzut și de nepătruns pentru creștin, dar el privește spre el în credință, prin Hristos Isus, „pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Corinteni 5:7). El se apropie „cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie” (Deuteronomul 29:29). Omului i s-a dat îndeajunsă cunoaștere pentru a-și asigura mântuirea. Ea vine prin cuvântul scris al Sfintei Scripturi, „Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire prin credința în Hristos Isus” (2 Timotei 3:15). Ea vine și prin învățătura, îndrumarea și pilda Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Când creștinul își înalță inima în rugăciune, ea se suie la cer, în albastrul care reprezintă tărâmurile cerești: „Să ne înălțăm și inimile cu mâinile spre Dumnezeu din cer” (Plângerile lui Ieremia 3:41). „Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele!” (Psalmul 141:2). „Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților” (Apocalipsa 8:4).

Bordura de aur vorbește despre curățirea creștinului, așa cum s-a arătat mai sus la crucea de aur. Credința în Isus Hristos și în puterea sângelui Său este un foc care lămurește, care îl curăță pe om așa cum aurul este curățit în foc. „Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc și o voi curăți cum se curățește argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu și îi voi asculta” (Zaharia 13:9). Aici aurul îl reprezintă pe creștinul lămurit, care crede pe deplin și se încrede în Isus Hristos, „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:16).

Inscripția

De-a lungul bordurii se află inscripția „GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS”. Numele arată că sigiliul este al Episcopului. *Episcopus* este cuvântul latinesc pentru episcop. El provine din grecescul *episkopos*, „supraveghetor”, cuvântul folosit de Sfântul Pavel când le-a dat însărcinare prezbiterilor din Efes:

> *„Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.”*
>
> Faptele apostolilor 20:28

Împreună, numele și titlul înseamnă că Episcopul ia parte la războiul duhovnicesc care se poartă zi de zi: „Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Corinteni 10:4). El este un membru al cârmuirii lui Dumnezeu, hirotonit (consacrat) în slujirea de episcop și însărcinat să vestească învățătura adevărată și să nu tacă. Căci „episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană ... să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:7, 9).

A tăcea i s-ar socoti drept păcat: „Deci cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!” (Iacov 4:17). Domnul l-a avertizat pe străjerul care vede venind sabia și nu sună din trâmbiță: „voi cere sângele lui din mâna străjerului” (Ezechiel 33:6). Sfântul Pavel a spus: „vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” (1 Corinteni 9:16).

Inscripția amintește pilda talanților (Matei 25:14–30). Un stăpân și-a încredințat avuția robilor săi înainte de a pleca într-o călătorie, iar doi dintre ei au negustorit și au îndoit ce primiseră. Fiecăruia dintre ei stăpânul i-a zis: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:21). Al treilea și-a ascuns talantul în pământ, iar stăpânul i-a răspuns: „Rob viclean și leneș!” (Matei 25:26). Pilda îi amintește Episcopului de îndatorirea sa solemnă:

- să vestească Evanghelia lui Isus Hristos așa cum o înțelege;
- să susțină ceea ce este drept și neprihănit înaintea lui Dumnezeu; și
- să fie un rob bun și credincios al Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Episcopul nu știe de ce a fost chemat. Știe doar că a fost chemat, iar numai acest fapt îi conferă autoritate și răspundere. „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod, și

rodul vostru să rămână" (Ioan 15:16). „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută" (Romani 11:29). De la cei cărora li s-a dat mult, se cere mult: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult" (Luca 12:48).

Crucile mici așezate lângă numele Episcopului și lângă cuvântul *Episcopus* înseamnă că el este un episcop al crucii, un episcop în Biserica Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Ele arată cum stau atât numele, cât și slujirea lui în raport cu Hristos. „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume!" (Galateni 6:14). Episcopul datorează credință lui Hristos și lui Dumnezeu mai presus de toate. Crucile reprezintă această ascultare, care I se datorează numai lui Dumnezeu:

> *„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze."*
>
> Luca 9:23

> *„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni."*
>
> Matei 6:24

> *„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!"*
>
> Faptele apostolilor 5:29

Deviza

Deviza *Euntes in Mundum Universum*, „Mergând în toată lumea", este așezată în aurul sigiliului. Este așezată în aur pentru că Episcopul, hirotonit (consacrat) episcop după rânduială, a fost lămurit prin focul Duhului Sfânt și a primit sfintele taine ale hirotoniei. Acestea îi conferă acum o răspundere de a răspândi Evanghelia mult mai grea decât cea pe care o purta înainte. Acest foc se aprinde din nou la fiecare act sacramental pe care îl săvârșește. Așa cum i-a scris Sfântul Pavel lui Timotei, „să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele" (2 Timotei 1:6).

Cuvintele sunt mandatul apostolilor și al urmașilor lor, episcopii. Ele sunt porunca lui Hristos Însuși:

> *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură."*
>
> Marcu 16:15

Cuvântul lui Dumnezeu și Evanghelia lui Isus Hristos trebuie propovăduite și făcute accesibile tuturor neamurilor lumii: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor” (Matei 24:14). De aceea Episcopul poartă titlul de Episcop pentru Neamuri. Mandatul lui Hristos din Marcu 16:15 le cere tuturor celor chemați în slujba Lui să meargă în toată lumea și să propovăduiască Evanghelia la orice făptură.

În veacurile trecute, aceasta însemna prezența trupească: a călători, a merge și a răspândi Cuvântul lui Dumnezeu. În veacul de acum, pentru Episcop înseamnă și a scrie și a publica Cuvântul lui Dumnezeu și învățătura adevărată și a le face accesibile pe World Wide Web, pentru ca toate neamurile să le poată citi, dacă aleg aceasta. „Scrie prorocia și sap-o pe table, ca să se poată citi ușor!” (Habacuc 2:2). „Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” (Romani 10:14).

A primi Cuvântul lui Dumnezeu și pe Isus Hristos este o alegere personală și nu trebuie impusă nimănui. „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți” (Iosua 24:15). „Cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22:17). Domnul spune: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11).

Lucrarea și rostul Episcopului sunt de a înfățișa Cuvântul lui Dumnezeu și Evanghelia lui Isus Hristos deopotrivă celor credincioși și celor necredincioși. Pentru credincios, credința poate fi reaprinsă, întărită și făcută mai temeinică, așa cum Domnul i-a poruncit lui Petru: „după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:32). Pe necredincios îl poate aduce la credința în Isus Hristos, Domnul și Împăratul, căci „credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17).

Note

1 Clement Alexandrinul, *Pedagogul*, cartea a 3-a, cap. 11.

2 *Encyclopædia Britannica*, s.v. „sigillography”.

Euntes in Mundum Universum: „Duceți-vă în toată lumea” (Marcu 16:15, Cornilescu).